

גאולה כהן:

„כהנא לא לקח קולות של התחיה!“

לאחר חודשים רבים, שבהם הצביעו רוב הסקרים שנעשו על עליה מתמדת לתנועתו של הרב מאיר כהנא, נשמתי לרווחה, סוף-סוף, לשמוע על סקר המדווח על ירידה בכוחו של כהנא. פרשנים שהתראיינו ברדיו, בעיקבות הסקר, העריכו כי זוהי מגמה מתמשכת, לא ירידה זמנית.

פניתי בעיקבות בשורה משמחת זאת לחברת-הכנסת גאולה כהן, מסייעת התחיה. כשהנא היה בשיא מירוצו, הביעו בימין – בליכוד ובעיקר בתחיה – חששות כבדים שמא „יגנוב“ קולות מהם. שאלתי את כהן האם היא חשה הקלה, לאור הירידה המסתמנת של כהנא.

אם את מרבית על לסחוב קולות — כהנא לא סחב מאיתנו תומכים. התבונני בסקרים שהתפרסמו בחודשים האחרונים, והיווכחי בעצמך, כי גם כשהסקרים ניבאו לו עליה בכוחו האלקטורלי ונתנו לו 10 מנדטים, וגם כשנתנו לו פחות — אנתנו קיבלנו תמיד שיבעה מנדטים. אולי הוא סחב מעט קולות מהליכוד, לא מאנשינו. לאנשים התומכים בנו יש בכלל אופי אחר. אין כל דמיון בין תומכיו לתומכינו.

● מיהם תומכיו, להערכתך?

האמת היא שחלק מאלה שתמכו בו לא ידעו כליכך על הגישה שלו בענייני דת וגזעים. אני לא בטוחה שכל מי שהתלהב ממנו בהתחלה ידע עד כמה הוא גזעני. ידעו יותר על ריעותיו בנושאי ביטחון. הוא פשוט לקח טרמפ מוצלח על המצוקה הביטחונית, שבה אנו שרויים.

● מהם הגורמים שהשפיעו לדעתך על הירידה במפולאיות שלו?

אחד הגורמים העיקריים לכך הוא מדיניותו היתר קשה, שבה נקט יצחק רבין בשטחים. אני קוראת לכך: היתר הרציונאליות. המדיניות הזאת שיפרה בהרבה את מצבנו הביטחוני, וכך הוקל לאנשים, חוץ מזה, כפי שצינתי, רבים מתומכיו הראשוניים של כהנא למדו להכיר גם את השקפותיו הגזעניות, ונתרעו. בתחילה הם התרשמו רק מריבויי על האויב הערבי.

● יש סברה האומרת שגם ההתעלמות ממנו בכנסת עזרה.

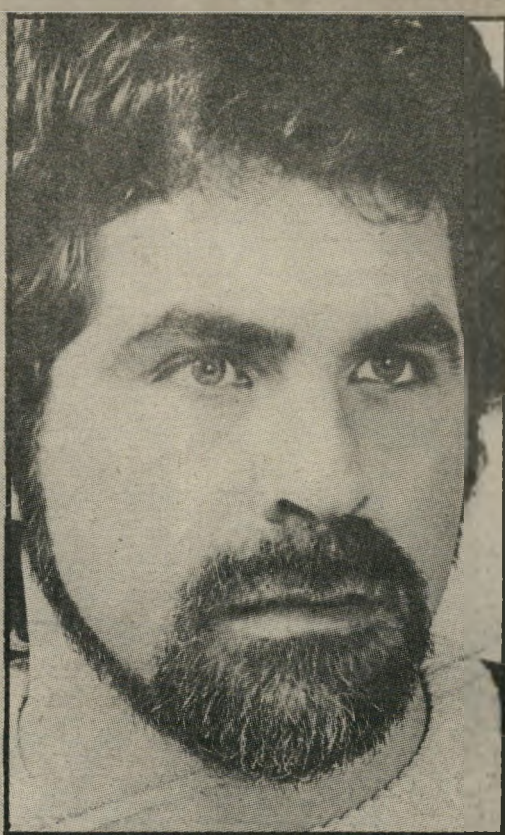
לא, לא, לא, אני לא חושבת. זה לא השפיע ביותר, חוסר ההתייחסות אליו.

● את התייחסת אליו במישכן?

לא, אני לא התייחסתי אליו. תמיד גרסתי שיש להתעלם ממנו לחלוטין. גם התנגדתי לפירסומים נגדו בעיתונות. תמיד אמרתי שרק אם העיתונות תדר ממנו — הוא יירד!

● לסיכום: את חשה הקלה מתוצאות הסקר?

כן, ודאי. הריעות שלו מאוד לא מקובלות עליי. איני רוצה מדינה נקיה מערבים, אבל אני רוצה מדינה משלי, תחת ריבונותי!

איציק בכר:

„זהו סיפור שפשוט שלח אש באברינו!“

הטיפול התיקשורתי ביום-הזיכרון לחללי מלחמות ישראל הוא, בדרך-כלל, שוגרתי וחסר-דמיון. לכן הופתעתי מעט משיר שיצא ממש בימים אלה להשמעות בכורה על גלי-האזנה, ושמו „כמו חידה“. השיר מנסה להתמודד עם הנחתו של אלוף-המשנה אברהם חידו, שנפל בלבנון. שוחחתי עם איציק בכר, המבצע של השיר, ושאלתי אותו, כיצד נולד השיר.

מלבד זה שאני זמר, אני גם מתרגם ועורך במיקצועי. וכך קרה שהתגלגלתי לערוך קטעים שחידו ז"ל כתב, או שאנשים כתבו אליו ועליו. וזה יותר עריכה מאשר כתיבת ביוגרפיה. הספר עדיין אינו מוכן. הוא ייצא לאור, אני מעריך, בעוד חודשים. כנתיים פיתחתי מעורבות כזאת בנושא ובאיש, שנולד השיר.

● הכרת את חידו?

לא, לא הכרתי אותו במסגרת שרות-המילואים שלי, התבקשתי לערוך ולהפיק ערב-זיכרון במלאת שלושים למותו. הערב היה מאוד מרגש, ובמהלך העבודה נוצרו קשרים עם המישפחה ועם קיבוץ שפיים. אז העפתי מכט בחומר שהצטבר, וממילא הייתי בתוך הנושא, וכך נולד רעיון הספר. עכרתי בכתיבת הספר כחצי שנה, וכיום אני מרגיש שאני ממש מכיר את האיש.

אני חושב שגם השיר מבטא את זה: „איש אחד כמו חידה נפתר עברנו...“ — זהו הפיוזמן החור.

יש רק אלמנט מתסכל אחד בסוג כזה של „היכרות“. מצד אחד נפגשתי עם מישפחתו, חבריו הקרובים ומכריו ומצד שני — אני לא יכול לדבר איתו פנים-אל-פנים. לפגוש בו. אין לך מושג עד כמה שהייתי רוצה!

● האם זוהי — ספר, שיר — צורת ההנצחה האידיאלית?

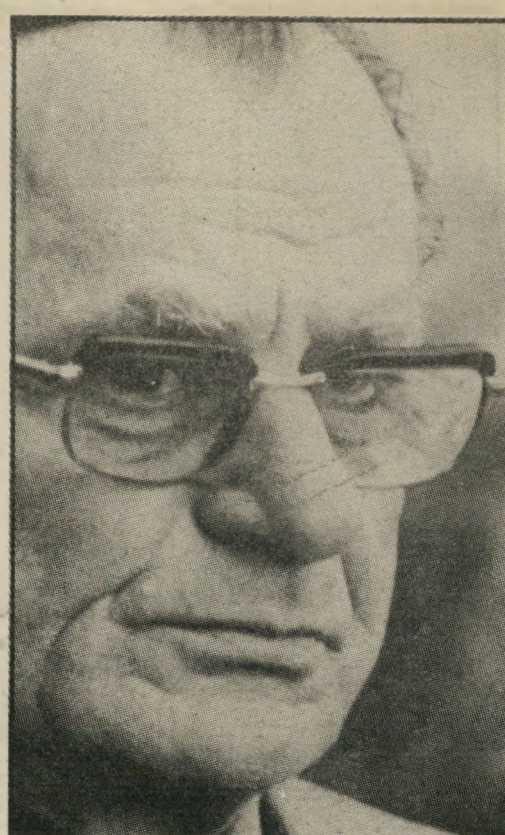
לא, אין כאלה דברים. אני לא יודע. זהו מישפט ענקי, וזהו אחריות עוד יותר ענקית. קשה לי, כיצד הספר והשיר, ובעיקר בגלל הנושא, לבקר ולומר: זה טוב, זה רע. זה מאוד מורכב.

● הספר יוכה בהפצה מיסחרית?

אין לי מושג.

● יש העלולים להתייחס אל השיר מהספר — כאילו תפסת טרמפ על צורת-המוות המקורשת ביותר בארץ לשם עשיית כסף וצבירת פירסום.

שאלה כזאת מפחידה אותי! העיקר הוא שאני שלם עם מה שאני עושה, ויודע את האמת הפנימית שאותה יודעת גם המישפחה: שזה סיפור שפשוט שלח אש באברינו. זאת פשוט שאלה לא-נכונה, במיקרה שלי. המעורבות שלי כליכך גדולה, כליכך עמוקה במשך שנה וחצי מאז הוא נפל... אז מי שיש לו בעיה עם זה — שתהיה בעיה!

אריה גוראל:

„תושב שרוצה לבלות — יש לו היכן!“

החל ביום השישי, כך נראה לי, ייפסקו במקצת הבדיחות על חייה-הלילה הסולדיים של החיפאים. בכמה ערים ועיירות בארץ נלחמו התושבים בעוז ובאורך-רוח על זכותם לבלות בלילות-השבת, כמו שעשו בחיפה! שוחחתי על-כך עם ראש-העיריה של חיפה, אריה גוראל.

● רוב הציבור בארץ אינו בקיא בנבכי הסר ליטיקה הפנימית בחיפה. מדוע החלטתם דווקא עכשיו לפתוח חמישה בתי-קולנוע בלילות-שבת?

מה שקרה הוא שמוה חמש שנים מתנהל הנושא בערכאות המישפטיות, וכעת התקבל פסק-דין, על-פי פסק-הדין החלטנו תחילה לפתוח את כל בתי-הקולנוע בלילות-שבת, אבל אחרי דיונים ממושכים עם כל הצדדים החלטנו שלא לפתוח את אותם בתי קולנוע השוכנים באזורים רגישים.

● אחרי ההחלטה, אינך פוחד שחיפה תיהפך לפתח-תיקוה שני: שוטרים, הפגנות של חרדים, הפגנות-נגד של חילוניים?

אני מקווה שלא. יש בעיות בחברה הישראלית המבקשות פיתרון לא ריחוי, אבל עדיף לפתור אותן בדרכי-שלום. גם בעיות סבוכות ביותר ניתן לפתור בדרכים כאלה.

● מה אתה עושה בנידון: יושב ומקווה?

לא, לא, לא! אני אף פעם לא יושב באפס-מעשה ומקווה. התחלתי בהפגשת שני הצדדים — בעלי בתי-הקולנוע והגזעים הרתיים — כדי לראות מה ניתן לעשות. העיקר הוא הידברות!

● מהו אחוז התושבים הרתיים בחיפה?

על פי ההצבעות — כ-10%, אבל אולי יש יותר. אני מבין למה את חותרת — האם בגלל 10 אחוזים מתושבים נמנעה הפעלת בתי-הקולנוע בשבתות. ובכן, העניין כאן הוא ההסכם הקואליציוני, המתחדש מדי כמה שנים, שעל פיו לא פעלו בתי הקולנוע בשבתות, אך הופעלה, לעומתם, התחבורה הציבורית. זהו הסטאטוס-קוו המפורסם. אולם כנתיים הוגשו תביעות מישפטיות על הפעלתם של בתי-הקולנוע, והתובעים זכו.

● ומה יהיה בגורלו של הרכבל המפורסם? הוא יופעל בשבת?

הרכבל, על פי הערכת, אינו חלק מהסטאטוס-קוו. אני וסיעתי, כמובן, בעד הפעלתו שיבעה ימים בשבוע, שש שעות ביום. לכן מכרנו את הזכויות להפעלתו ללא-יהודי. אבל אני חייב להיות כן איתך: שמעתי שמועות בעניין עיסקה שנעשתה עימו, שלא יפעיל את הרכבל בשבת. אני, כמובן, מקווה שכן תופעל.

● אם נסכם את השיחה הזאת — סרטים בשבת, רכבל, תחבורה-ציבורית בשבת. חיפה הופכת להיות לעיר-בילוי?

אני לא מקבל את הנימה הברחנית שלך לחלוטין! אני חושב שחיפה היא מזה שנים מוקד של תרבות ובילוי. רק בחודש האחרון נפתחו שלושה מועדונים יפהפיים, והם מלאים ערבי-ערב. המנטאליות של התושבים שונה מעט, אבל אין מצב כזה, שתושב רוצה לבלות ואין לו היכן. פשוט, מרכזי-התיקשורת נמצאים בתל-אביב וירושלים, ולכן חיפה זוכה בפחות סיקור.